

GABRIEL GARCÍA
MÁRQUEZ

ŞER SAATI

1982
—
NOBEL
EDEBİYAT
ÖDÜLÜ

ROMAN

Çeviri: SEÇKİN SELVİ

♥
CAN

13.
BASKI

GABRIEL GARCÍA
MÁRQUEZ

ŞER SAATİ

Can Çağdaş

Şer Saati, Gabriel García Márquez

Çeviri: Seçkin Selvi

La Mala hora

© 1962, Gabriel García Márquez ve Gabriel García Márquez vârisleri

© 1983, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Agencia Literaria Carmen Balcells S.A. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 1983

13. basım: Ekim 2019, İstanbul

Bu kitabın 13. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

İç baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 43087

ISBN 978-975-07-0990-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750709906

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

GABRIEL GARCÍA
MÁRQUEZ
ŞER SAATİ

ROMAN

1982 NOBEL EDEBİYAT ÖDÜLÜ

Çeviri

Seçkin Selvi

Gabriel García Márquez'in Can Yayınları'ndaki diğerk kitapları:

Başkan Babamızın Sonbaharı, 1982

Bir Kayıp Denizci, 1982

Kırmızı Pazartesi, 1982

Yaprak Fırtınası, 1983

Yüzyıllık Yalnızlık, 1984

Kolera Günlerinde Aşk, 1989

Labirentindeki General, 1990

Albaya Mektup Yok, 1991

İyi Kalpli Eréndira, 1991

Hanım Ana'nın Cenaze Töreni, 1992

On İki Gezici Öykü, 1993

Aşk Ve Öbür Cinler, 1994

Bir Kaçırılma Öyküsü, 1996

Şili'de Gizlice, 1996

Anlatmak İçin Yaşamak, 2005

Benim Hüzünlü Orosularım, 2005

Mavi Köpeğin Gözleri, 2011

Doğru Avrupa'da Yolculuk, 2016

GABRIEL GARCÍA MÁRQUEZ, 1928'de Kolombiya'nın Aracataca kentinde doğdu. Hukuk ve gazetecilik öğrenimini yarım bıraktı. 1940'lardan başlayarak uzun yıllar gazetecilik yaptı. Yine aynı yıllarda öykü yazmaya başladı. Yayımlanan ilk önemli yapıtı, *Yaprak Fırtınası*'ydi. *Albaya Mektup Yok*, ülkesi uğruna savaşarak yaptığı hizmetlerin karşılıksız kaldığını anlayan bir subay eskisinin öyküsüydü. Bunu *Hanım Ana'nın Cenaze Töreni* (1962) ve *Şer Saati* (1962) izledi. García Márquez, en tanınmış romanı *Yüzyıllık Yalnızlık*'ı (1967), Meksika'ya ilk gidişinde yazdı. *Yüzyıllık Yalnızlık*'taki bir bölümden esinlenerek yazdığı öykülerini *İyi Kalpli Eréndira* (1972) adlı kitapta toplayan yazar, daha sonra birbiri ardı sıra *Mavi Köpeğin Gözleri*'ni (1972), *Başkan Babamızın Sonbaharı*'nı (1975), *Kırmızı Pazartes'i*'yi (1981), *Kolera Günlerinde Aşk*'ı (1985), Simón Bolívar'ın yaşamaının son aylarını konu edinen *Labirentindeki General*'i (1989) yayımladı. García Márquez, 1982'de Nobel Edebiyat Ödülü'ne değer görüldü. 2014'te Meksika'da seksen yedi yaşında hayata veda etti.

SEÇKİN SELVİ, Üsküdar Amerikan Koleji'ni bitirdi. Öğrenimini Dil-Tarih ve Coğrafya Fakültesi'nde sürdürdü. *Tiyatro 70* ve *Edebiyat 81* dergilerini çıkardı. *Günaydın* ve *Sabah* gazetelerinde köşe yazarlığı yaptı. *Milliyet Sanat* dergisinde tiyatro eleştirileri yazıyor. MGS Merkezi ve Yeditepe Üniversitesi'nde eleştiri dersi verdi. Asaf Çiyiltepe Ödülü, Aydın Üstüntaş ve Çevirmenler Derneği Onur Ödülü alan Selvi, 1957'den başlayarak tiyatro, felsefe, edebiyat dallarında 150'nin üstünde yapıt çevirdi.

Peder Ángel, heybetine yaraşır bir çabayla ağır ağır doğruldu. Ellerini yumruk yapıp gözkapaklarını ovuşturdu; işlemeli cibinliği yana sıyırdı ve çarşafsız şiltenin üzerinde oturarak bir an daldı. Yaşadığını kavramak; hangi günde, ayın kaçında olduğunu anımsamak ve de azizler takviminde o güne neyin rastladığını bulmak için hep böyle yapardı. “Salı, 4 Ekim,” diye düşündü ve mırıldandı: “Assisili Francesco Günü.”

Yıkanmadan ve dua etmeden giyindi. Ehlileştirilmiş bir öküzün sakın gövdesini andıran hantallıkta, iriyarı, al suratlıydı ve ağır, mahzun kımiltılarla tıpkı bir öküz gibi hareket ederdi. Cüppesini ilikleme işini bitirdikten sonra bir harpı akort edencesine özenle, ağır ağır kol demirini indirip avluya bakan kapıyı açtı. Yağmurda ıslanmış hintsümbülleri, bir şarkının sözlerini anımsattı ona.

“Deniz gözyaşlarımla daha da büyüyecek,” diye içini çekti.

Yatak odası, saksılarla çevrili ve aralarında ekim çimlerinin bitmeye başladığı seyrek tuğla döşeli bir iç verandayla kiliseye bağlanıyordu. Peder Ángel, kiliseye girmeden önce tuvalete gitti. Gözlerini yaşartan keskin amonyak kokusunu içine çekmemek için soluğunu tutarak şakır şakır işedi. Sonra *Me llevará esta barca hasta*

tu sueño (Bu tekne beni senin düşlerine taşıyacak) şarkısını aklından geçirerek verandaya çıktı. Kilisenin daracık küçük kapısında hintsümbüllerinin buğusunu son kez kokladı.

İçerisi kötü kokuyordu. Tek kanatlı kapıyla alana açılan, yine seyrek tuğla döşeli, uzun bir geçit vardı. Peder Ángel doğruca çan kulesine gitti. Saati kurmaya yarayan ağırlıkların, başından bir metreyi aşkın yükseklikte olduğunu görünce kurmanın en azından bir hafta daha idare edeceğini düşünürken sivrisinekler üzerine saldırdı. Bir şaplak indirerek sivrilere birini ensesinde ezip elini çanın ipine sildi. Sonra, ta tepeden karmaşık dişli takımının, karın gurultusuna benzeyen sesini ve hemen ardından kendi karnında çanın –tok, derin sesiyle– saat beşi çaldığını duydu.

Son çınlama kaybolana kadar bekleyip ipi iki eliyle kavradı, bileklerine doladı ve çatlak bronzları tartışma götürmez bir inançla çınlattı. Altmış bir yaşına gelmiş, çan çalmak artık onu fazlasıyla zorlayan bir külfet halini almıştı. Ama sabah ayini çağrısını her zaman kendisi yapardı, bu iş moralini güçlendirirdi.

Çanlar çalarken Trinidad sokak kapısını açtı ve kapıları kurduğu köşeye gitti. Hem tiksinti hem sevinç veren bir görüntüyle karşılaştı: Ufak çapta bir kıyım olmuştu.

Birinci kapıyı açtı, fareyi kuyruğundan tutup karton bir kutuya attı. Tam o sırada Peder Ángel, alana bakan kapıyı açmıştı.

Trinidad, “Günaydın Peder,” dedi.

Peder’in davudi sesinden bir karşılık gelmedi bu söze. Bomboş alan, yağmurda uyuyan badem ağaçları, hiçbir avuntu taşımayan ekim şafağında kıpırtısız yatan köy, Peder’de bir terk edilmişlik duygusu uyandırdı. Ama kulağı yağmurun sesine alışınca, alanın arka tarafından açık seçik ve biraz da gerçekdışı gibi gelen Papaz’ın klar-

netinin sesini ayırt etti. Ancak o zaman Trinidad'ın selamına karşılık verdi.

“Papaz serenat yapanlarla birlikte değildi,” dedi.

Trinidad, “Hayır değildi,” diye onu doğrulayarak, fare dolu kutuya yaklaştı. “Sadece gitarlar vardı.”

“Neredeyse iki saat saçma sapan bir şarkıya çalıştılar. ‘Deniz gözyaşlarımla daha da büyüyecek.’ Böyle değil miydi o şarkı?”

Trinidad, “Papaz’ın yeni şarkısı o,” dedi.

Kapının yanında kımıldamadan dikilen Peder Ángel, bir an şaşırıldı. İki sokak ötede oturan Papaz’ın yıllardır her sabah güvercinliğinin karşısındaki tabureye kurulup klarnet çalışını dinlemişti. Bu, köyü şaşmaz bir dakiklikle yaşama geçiren çarkın işlemeye başlamasıydı: önce saatin beşi çalması, ardından ilk ayın çağrısı, sonra da güvercin pıslığı kokan havayı saydam ve düzenli notalarla temizleyen, Papaz’ın klarnet sesi.

Peder, “Müzik iyi, ama sözler saçma,” diye karşı çıktı. “Sondaki sözü başa, baştakini sona alsan, yine bir şey fark etmiyor: ‘Bu tekne beni senin düşlerine taşıyacak.’”

Peder kendi buluşuna gülümseyerek döndü, vaiz kürsüsünün ışıklarını yakmaya gitti. Trinidad peşinden yürüdü. Sırtında kolları parmaklarına kadar inen uzun, beyaz bir elbise vardı. Çıkık kaşlarının altındaki gözleri kapkaraydı.

Peder, “Bütün gece buralardaydılar,” dedi.

Trinidad kutunun içindeki fareleri sallayarak, “Margot Ramírez’in yerindeydiler,” dedikten sonra, kayıtsız bir tavırla, “ama dün gece serenattan daha iyi bir şey vardı,” diye sözünü tamamladı.

Peder durdu, durgun mavi gözlerini ona dikti.

“Neymiş o?”

Trinidad, “Yakıştırmalar,” diyerek sinirli bir kahkaha attı.

Üç ev ötede, César Montero, düşünde filleri görüyordu. Filleri pazar günü sinemada görmüştü. Filmin bitmesine yarım saat kala yağmur başlamıştı, şimdi de düşünde devam ediyordu.

Dehşete kapılmış yerliler fil sürüsünden kaçarlarken, César Montero heybetli gövdesinin olanca ağırlığını duvara çevirdi. Karısı hafifçe itti onu, ama ikisi de uyanmadılar. César Montero, “Buradan gidiyoruz,” diye sayıklayarak eski yerine döndü. Sonra uyandı. Tam o sırada ayın için ikinci çan çaldı.

Kapısına bacasına tel gerilmiş bir odaydı burası. Alana bakan telli pencerede sarı çiçekli kreton perde asılıydı. Ufak komodinin üzerinde portatif radyo, gece lambası ve kadranı fosforlu bir saat duruyordu. Öteki taraftaki duvarın önünde kapıları aynalı koskoca bir gardırop vardı. César Montero çizmelerini giyerken Papaz’ın klarinetini duymaya başladı. Çizmenin deri bağcıkları çamurdan kaskatı olmuştu. César Montero, kurumuş deriden daha da sert olan eliyle bağcıkları sıkıca çekti. Sonra mahmuzlarını arandı, ama karyolanın altında bulamadı. Karısını uyandırmamak için gürültü etmemeye çalışarak karanlıkta giyinmesini sürdürdü. Gömleğini iliklerken komodinin üzerindeki saate göz attı, sonra yeniden karyolanın altına eğilip mahmuzlarını aradı. Önce el yordamıyla yokladı. Bulamayınca dizüstü çöküp karyolanın altına girmeye davrandı. Karısı uyandı.

“Ne arıyorsun?”

“Mahmuzları.”

“Gardırobun arkasında asılı. Cumartesi günü kendin koydun ya oraya.”

Karısı cibinliği kenara çekip lambayı yaktı. César utangaç bir ifadeyle doğruldu. Geniş omuzlu, heybetli biri olmasına karşın, tabanları ağaç kabuğuna benzeyen çizmelerini giydiği zaman bile hareketleri kıvraktı. Müt-

hiş sağlıklıydı. Yaşını göstermezdi, ama ense derisine bakılırsa elliye aşmış olmalıydı. Mahmuzlarını takmak için karyolaya oturdu.

Karısı, sızlayan kemiklerinde gecenin nemini duyarak, “Hâlâ yağıyor,” dedi. “Kendimi su çekmiş sünger gibi hissediyorum.” Kısa boylu, kemikli, uzun, sivri burunlu kadın uyku mahmurluğunu iyice atamamışa benziyordu. Perdenin ardından yağmuru görmeye çalıştı. César Montero mahmuzlarını takıp ayağa kalktı, ayaklarını birkaç kez dösemeye vurdu. Ev, bakır mahmuzların yere çarpışıyla sarsıldı.

“Jaguar ekimde yağlı olur,” dedi.

Ama kendini Papaz’ın melodisine kaptırılmış olan karısı onu duymadı. Gözlerini yeniden kocasına çevirdiğinde, César gardırobun önünde bacaklarını iki yana açmış, boyu aynadan çok uzun olduğu için eğilmiş, saçlarını tarıyordu.

Karısı, alçak sesle Papaz’ın melodisine eşlik ediyordu.

César, “Bütün gece bu şarkıyı zımbırdattılar,” dedi.

“Çok güzel bir şarkı.”

Kadın yatağın başucuna bağlı kurdeleyi çözdü, saçlarını ensesinde toplayıp bağladı ve içini çekti. Artık iyice uyanmıştı:

“Ölünceye kadar düşlerinde kalacağım.”

César onunla ilgilenmedi. Birkaç parça ziynet eşyasıyla bir kadın saatinin ve dolmakalemin durduğu çekmecedен cüzdanını aldı. İçinden dört tane kâğıt para çekip cüzdanı yerine koydu. Sonra gömleğinin cebine altı tane tüfek saçması yerleştirdi.

“Yağmur devam ederse cumartesiye dönmem,” dedi.

Avluya bakan kapıyı açınca bir an eşikte durdu, gözleri karanlığa alışsın diye beklerken ekimin o kasvetli kokusunu içine çekti. Kapıyı kapatacağı sırada yatak odasındaki saat çaldı.

Karısı yataktan fırlayıp saatin zilini susturana kadar César, eli kapının tokmağında, tetikte bekledi. Sonra düşünceli bir tavırla ilk kez karısının suratına baktı.

“Dün gece düşümde filleri gördüm,” dedi.

Sonra kapıyı kapatıp katırı eyerlemeye gitti.

Üçüncü çan sesinden önce yağmur hızlandı. Rüzgâr, alandaki badem ağaçlarının üzerinden son kuru yaprakları da çekip kopardı. Sokak lambaları söndü, ama evlerin kapıları hâlâ kilitliydi. César Montero katırı mutfağa sürdü, yere inmeden karısına seslenip yağmurluğunu getirmesini söyledi. Omzuna attığı çiftmeyi çıkarıp eyerin yanına uzunlamasına bağladı. Karısı elinde yağmurlukla mutfağa girdi.

Söylediği söze kendi de inanmadan, “Hava açılana kadar beklesen,” dedi.

César sesini çıkarmadan yağmurluğu giydi. Avluya doğru baktı.

“Bu hava aralığa kadar açmaz.”

Karısı verandanın öteki ucuna bakarak onunla birlikte yürüdü. Yağmur, çatıdaki paslı teneke kaplamaları dövüyordu, ama kocası orali olmadan gidiyordu. César katırı mahmuzladı, avludan çıkarken başını kapıya çarpmamak için eğildi. Saçaktan düşen damlalar, tüfek saçması gibi iniyordu sırtına. Sokak kapısında, arkasına bakmadan seslendi:

“Cumartesiye görüşmek üzere!”

“Cumartesiye görüşmek üzere!” dedi kadın.

Alandaki tek açık kapı, kilisenin kapısıydı. César Montero başını kaldırdı, gökyüzünün neredeyse başına degecekmış gibi kapalı görüntüsüne, ağır ve kasvetli havaya baktı, istavroz çıkarıp katırı mahmuzladı. Hayvan kaygan toprağa tırnağını geçirinceye kadar, arka ayaklarının üzerinde birkaç kez döndü. César Montero, evinin kapısına iliştirilmiş kâğıdı işte o sırada gördü.

Kâğıdı katırın sırtından inmeden okudu. Su, boyaları birbirine karıştırmıştı, ama fırçayla ve iri kitap harfleriyle yazılmış yazı yine de okunabiliyordu. César Montero katırı duvara sürdü, kâğıdı çekip aldı, paramparça etti.

Dizginleri hafifçe koyuverip katırı tırısı kaldırdı. Saatlerce böyle gidebilirdi. Kapıları açıldığı zaman uyku tortularını dışarı atan kerpiç duvarlı evlerin sıralandığı daracık, eğri büğrü bir sokağa saparak alandan uzaklaştı. Burnuna kahve kokusu geldi. Köyün son evlerini de geride bıraktıktan sonra katırın başını geri çevirdi, aynı düzgün tırısla alana döndü ve Papaz'ın evinin önünde durdu. Hiç acele etmeden katırdan indi, çiftesini aldı, katırı direğe bağladı.

Kapıya kol demiri vurulmamış, kocaman bir deniz kabuğuyla alttan sıkıştırılmıştı. César Montero, ufak, loş oturma odasına girdi. Tiz bir nota sesi duydu. Ardından kulak kabartan bir sessizlik geldi. César, üzerinde yünlü kumaştan örtü ve yapma çiçeklerle dolu vazo bulunan ufak masanın çevresine yerleştirilmiş dört iskemlenin yanından yürüyüp avlu kapısının önünde durdu. Yağmurluğunun başlığını arkaya attı, el yordamıyla çiftenin emniyetini açtı ve sakin, neredeyse dostça bir tonla seslendi:

“Papaz efendi!”

Papaz, bir yandan klarnetin ağızlığını sökerken kapıda belirdi. İnce, uzun bir delikanlıydı. Yeni terleyen seyrek bıyıklarına makasla biçim verilmişti. César Montero'nun, topuklarını toprak döşemeye gömercesine dikildiğini ve elindeki çiftiye karnına doğrulttuğunu görünce ağzını açtı. Ama bir şey demedi. Benzi attı, gülümsedi. César Montero, önce topuklarını bir daha kavileştirdi, sonra dirseğiyle dipçiği kalçasına dayadı, dişlerini sıktı ve aynı anda tetiği çekti. Ev patlamayla sarsıldı. Ama César Montero, Papaz'ın, peşi sıra kanlı kuştüylerinden iz bıra-

karak solucan gibi kıvrıla kıvrıla sürüklenişini, bu patlamadan önce mi sonra mı gördüğünü kestiremedi.

Belediye Başkanı tüfek tam patladığı anda uykuya dalmak üzereydi. Azıdışının sızısından üç gecedir gözüne uyku girmemişti. O sabah ilk çan çaldığında, sekizinci ağrıkesici hapı yuttu. Sancı azaldı. Yağmurun çinko çatıdaki tıptırtısı Belediye Başkanı'na ninni gibi geldi. Ama uykusunda bile azıdışı içten içe zonkluyordu. Patlamayı duyunca sıçrayarak uyandı, her zaman hamağın yanındaki iskemlenin üzerine, sol elinin erişebileceği yere bıraktığı tabancasıyla fişekliğine sarıldı. Ama yağmurun sesinden başka ses duymayınca karabasan gördüğünü sandı. Ve dişinin ağrısını yeniden duydu.

Biraz ateşi de vardı. Aynaya bakınca yanağının şiştiğini gördü. Mentollü vazelin kavanozunu açıp, tıraşı uzamış yanağının üzerinden ağrıyan yere sürdü. Birden yağmurun içinden uzaktan uzağa sesler geldi kulağına. Balkon çıktı. Mahalleli, kimi gecelikli, kimi giyinik, alana doğru koşturuyordu. Çocuğun biri başını ona çevirdi, kollarını kaldırıp sallayarak bir yandan koşmaya devam ederken bağırdı:

“César Montero, Papaz'ı öldürdü!”

Alanda, César Montero çiftesini kalabalığa doğrultmuş yürüyordu. Belediye Başkanı onu zor tanıdı. Tabancasını sol eline alıp alanın ortasına doğru yürümeye başladı. Halk açılıp ona yol verdi. Bilardo salonundan, elindeki tüfeği César Montero'ya çeviren bir polis çıktı. Belediye Başkanı alçak sesle, “Sakın ateş edeyim deme hayvan,” diyerek tabancasını kılıfına soktu. Polisin elinden tüfeği alarak alanın ortasına yürümeye devam etti.

“César Montero,” diye seslendi, “o çifteyi bana ver!”

César Montero o ana kadar Belediye Başkanı'nı fark

etmemiști. Sıçrayarak ona döndü. Belediye Başkanı tetikteki parmağını biraz daha bastırdı, ama ateş etmedi.

César Montero, “Gel de al!” diye haykırdı.

Belediye Başkanı tüfeği sol eliyle tutuyor, sağ eliyle de gözkapaklarını ovuşturuyordu. Parmağını tetikten, gözlerini César Montero’dan ayırmaksızın, her adımını hesaplı atıyordu. Birden durdu ve dostça bir tonla, “Çifteyi yere at César,” dedi, “bir çılgınlık yapayım deme.”

César Montero geriledi. Belediye Başkanı, parmağı tetikte ilerledi. César Montero çifteyi indirip yere atıncaya kadar, Belediye Başkanı kılını kıpırdatmadı. Sonra sırtında pijamasından başka bir şey olmadığını, yağmurun altında boncuk boncuk terlediğini ve diş ağrısının kesildiğini fark etti.

Evlerin kapıları, pencereleri açıldı. Tüfeklerini kuşanmış iki polis alanın ortasına koştular. Kalabalık da peşlerinden sökün etti. Polisler yarım dönüş yaparak sıçrayıp tüfeklerini doğrulttular.

Kalabalığa, “Basın geriye!” diye bağırıldılar.

Belediye Başkanı hiç kimsenin suratına bakmadan, sakın sakın seslendi:

“Alanı boşaltın.”

Kalabalık dağıldı. Belediye Başkanı, yağmurluğunu çıkarttırmadan César Montero’nun üzerini aradı. Gömlek cebinde üç tüfek saçması, pantolonunun arka cebinde kemik saplı bir sustalı buldu. Öteki cebinden bir defter, üç anahtar takılı bir anahtarlık ve dört tane yüz pesoluk çıkardı. César Montero üzerinin aranmasına hiç karşı koymuyor; kollarını açmış, sadece aramayı kolaylaştırmak için gövdesini oynatarak duruyordu. Belediye Başkanı işini bitirince polisleri çağırırdı, César Montero’nun üzerinden çıkanları verdi ve César’ı onlara teslim etti.

“Belediyenin ikinci katına götürün,” diye emretti, “ondan sizi sorumlu tutuyorum.”

César Montero yağmurluğunu çıkarıp polislerden birine uzattı ve yağmura da, alanda toplanan halkın şaşkınlığına da aldırış etmeden iki polisin arasında yürüdü. Belediye Başkanı onun peşinden düşünceli düşünceli baktı. Sonra kalabalığa dönüp tavuk kışkışlar gibi yaparak, “Dağılın!” diye bağırdı.

Çıplak koluyla yüzünü kurularak alanı geçip Papaz’ın evine girdi.

Ölenin anası, acımasız bir hamaratlıkla kendisini yelpazeleyen kadınların ortasında bir iskemleye yığılmıştı. Belediye Başkanı kadınları itip iki yana açarak, “Bırakın, kadın biraz hava alsın,” deyince içlerinden biri döndü, “Kadıncağız tam da ayine gidiyordu,” dedi.

“Peki peki, ama bırakın da biraz soluk alsın.”

Papaz sundurmada, güvercinliğin yanında, kanlı kuştüylerinin arasında yüzükoyun yatıyordu. Belediye Başkanı kapıda görüldüğü sırada, erkekler cesedi kaldırmaya uğraşıyorlardı.

Belediye Başkanı, “Geri durun hele,” dedi.

Adamlar cesedi tüylerin arasına, buldukları gibi bırakarak sessizce geri çekildiler. Belediye Başkanı cesedi inceledikten sonra sırtüstü çevirdi. Kuştüyleri havada uçtu. Cesedin beli hizasında, hâlâ ılık ve kıvıllı kıvıllı kana yapışmış tüyler duruyordu. Belediye Başkanı tüyleri eliyle sıyırdı. Gömlek yırtılmış, kemerin tokası kırılmıştı. Gömleğin altından ölünün iç organlarını gördü. Yaranın kanı durmuştu.

Adamlardan biri, “Jaguar çiftesiyle vurmuş,” dedi.

Belediye Başkanı ayağa kalktı. Gözlerini cesetten ayırmadan elindeki kanlı kuştüylerini güvercinliğin sırtlarından birine sıyırdıktan sonra elini alt pijamasına sildi ve adamlara, “Yerinden kımıldatmayın,” dedi.

Adamlardan biri, “Burada boylu boyunca bırakacak çocuğu,” diye söylendi.

Belediye Başkanı, “Defin ruhsatını hazırlamamız gerek,” dedi.

İçeriden kadınların ağıdı başladı. Belediye Başkanı, feryatların ve odanın havasını tüketmeye başlayan kokuların içinden geçip sokak kapısına vardığında Peder Ángel ile burun buruna geldi.

Peder şaşkınlık içinde, “Ölmüş!” diye haykırdı.

Belediye Başkanı, “Ölmüş ya,” dedi.

Alanın çevresindeki evlerin kapıları açılmıştı. Yağmur dinmişti, ama damların üzerine çöken kasvetli hava güneşin zerresini sızdırmıyordu. Peder Ángel, Belediye Başkanı’nın koluna asılarak durdurdu.

“César Montero iyi adamdır,” dedi. “Bir anlık çılgınlık olmalı bu.”

Belediye Başkanı sabırsızlanarak, “Biliyorum,” dedi. “Merak etme Peder, ona bir şey olacağı yok. Hadi gir içeri, sana orada iş düşüyor.”

Acele acele yürüdü, polisleri halkı serbest bırakmalarını söyledi. O âna kadar kordon altında tutulan kalabalık, Papaz’ın evine doğru koştu. Belediye Başkanı bilardo salonuna gitti. İçeride bir polis, Belediye Başkanı’nın teğmen üniformasını eline almış hazır bekliyordu.

Normal olarak, salon o saatte açık olmazdı. Oysa o gün saat daha yedi olmadan tıklım tıklım doluydu. Dörder kişilik masalardaki ve barın önündeki adamlar kahve içiyorlardı. Çoğunun üzerinde hâlâ pijama üstü, ayaklarında terlik vardı.

Belediye Başkanı herkesin gözü önünde soyundu, alt pijamasıyla şöyle bir kurulanıp sessizce giyinmeye başladı. Bir yandan da oradakilerin anlattıklarına kulak veriyordu. Salondan çıkarken olayla ilgili bütün ayrıntıları öğrenmişti.

Kapıda durup, “Dikkatli olun!” diye seslendi. “Köyü üzerime kışkırtacak olanı deliğe tıklarım!”

*Büyüklü gerçekçilik akımının
en önemli yazarı Gabriel
García Márquez, 1982
yılında Nobel Edebiyat
Ödülü'ne değer görülmüştür.*

Adı belirsiz bir Güney Amerika ülkesinin adı belirsiz bir kasabasında, yağışlı, bunaltıcı bir sonbahar. Sıcak dayanılır gibi değil, yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor, fareler kilisenin temellerini kemiyor, kasaba halkı bir dikta rejiminin boyunduruğunda inim inim iniliyor. Bu sefil ülkede değişen tek şey, sık sık ve her seferinde kan dökülerek birbirinin yerini alan hükümetler. Sonra bir gün, kasabanın dul Monteil'in çok önceden öngördüğü tuhaf bir olay yaşıyor. Ama bir delinin kehanetine kim inanır ki? Birisi gece yarılarda kasabalıların kapılarına fitne dolu yakıştırmalar asmaya başlıyor. Ardından biri vuruluyor. Ne var ki aynı zamanda polis şefi de olan belediye başkanı işi ağırdan alacaktır...

Márquez'in bir solukta okunan, mizah ve eleştiri yüklü kısa romanı Şer Saati, kuşku, sırlar, yolsuzluklar, ikiyüzlülükler ve suçların çıban gibi baş verip kan ve irin saçtığı o "şer saatleri"ni anlatıyor.

Kapak resmi: HENRI ROUSSEAU (GÖMRÜKÇÜ)

ISBN 978-975-07-0990-6

9 789750 709906